

ความสัมพันธ์ระหว่างภาษากัม-ไท กับภาษาเยว่ถิ่นกวางหยาง

The Relationship between Kam-Tai Language
and Gaoyang Yue Language

ฉวน เฉิง¹
ดร. ธนานันท์ ตรงดี²

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาษากัม-ไท กับ ภาษาเยว่ถิ่นกวางหยาง (ภาษาจีนกวางต้ง) ด้วยการศึกษาวิเคราะห์เสียงปฏิภาคของคำศัพท์พื้นฐานและเพื่อจัดรูปแบบของเสียงปฏิภาคในภาษาเยว่ถิ่นกวางหยางกับภาษาไทย ภาษาลัว ภาษายูยี่ และภาษากัม ข้อมูลได้นำรายการคำศัพท์พื้นฐานของภาษากัม-ไท จำนวน 1,228 คำ ไปสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาเยว่ถิ่นกวางหยางจำนวน 2 คน และข้อมูลภาษากัม-ไท ได้จากหนังสือรายการคำศัพท์ภาษากัม-ไท นำข้อมูลมาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางภาษาศาสตร์เปรียบเทียบ และนำเสนอผลการวิจัยด้วยวิธีพรรณนาวิเคราะห์

ผลการวิจัยพบว่า พบคำที่มีเสียงและความหมายคล้ายกันทั้ง 5 ภาษา มีจำนวนทั้งหมด 520 คำ จากการวิเคราะห์และจัดรูปแบบของเสียงปฏิภาคของพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ แล้วพบว่า มี 2 รูปแบบคือคำร่วมเชื้อสายแท้ กับคำร่วมเชื้อสายนำสงสย คำร่วมเชื้อสายแท้มีจำนวน 307 คำ มีคำที่อยู่ในหมวดคำกริยามากที่สุด รองลงมาคือหมวดคำนาม ส่วนหมวดคำที่พบน้อยที่สุด คือ หมวดคำลักษณนาม

ผลการวิจัยนี้สามารถนำไปข้อมูลไปใช้ในการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาษาตระกูลไทกับภาษาเยว่ถิ่นอื่นๆ ต่อไปได้

คำสำคัญ: คำร่วมเชื้อสาย ภาษากัม-ไท ภาษาเยว่ถิ่นกวางหยาง เสียงปฏิภาค ความสัมพันธ์ทางเชื้อสาย

ABSTRACT

This thesis aims to study the relationships between Gaoyang Yue and Kam-Tai languages through analyses of sound correspondences and sorting the patterns of sound correspondences amongs Gaoyang Yue, Thai, Zhuang and Kam. Based on 1,228 basic wordlist, the data are gathered by interviewing 2 Yue informants and by collecting Kam-Tai basic words

¹การศึกษามหาบัณฑิต (สาขาวิชาภาษาและวรรณกรรมไทย-จีน) มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

²อาจารย์คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

from the book entitled 'Kam-Tai Wordlists'. The data are analyzed by the method of comparative linguistics and the results of this research are presented by analytical description.

The results reveal that there are 520 words which are similar in sound and meaning. These words are analyzed and sorted out the patterns of correspondences on consonants, vowels and tones. There are 307 basic words which can be regarded as real cognates. In addition, it is found that high amount of cognates are in odder from verbs and nouns. Classifiers are found less. The results of this research can be used as a data for studying the relationship between dialects in Tai Language family and other dialects of Yue.

Keywords: Cognates, Kam-Tai language, Gaoyang-Yue language, Correspondences, Genetic

บทนำ

ประเทศจีนมีประวัติศาสตร์ความเป็นมายาวนาน และมีการเปลี่ยนแปลงเรื่อยมา โดยเฉพาะพัฒนาการด้านภาษา เนื่องจากภาษาที่ใช้สื่อสารในประเทศจีนไม่ได้มีเพียงภาษาจีนภาษาเดียว แต่มีภาษาถิ่นมากมายหลายภาษาซึ่งต่างมีความแตกต่างกันไปตามแต่ละท้องถิ่นที่ผู้คนอาศัยอยู่ นักวิชาการชาวจีน เหยิน เจียหัว (1960) ได้แบ่งภาษาถิ่นของประเทศจีนในปัจจุบันออกเป็น 7 กลุ่ม ได้แก่ ภาษาถิ่นเหนือหรือเรียกว่ากวางฮั่ว ภาษาอู๋ ภาษาเซียง ภาษาเยว่ ภาษาหมิ่น ภาษาเค่อเจียหรือภาษาแค และภาษาก้าน

หยิว เจียนฉาย (1997) กล่าวถึงความสำคัญของภาษาเยว่ว่า เป็นหนึ่งในเจ็ดภาษาถิ่นของจีนที่สืบทอดมาจากภาษาโบราณโดยตรง ปัจจุบันภาษาเยว่เป็นภาษาที่ใช้พูดกันในบริเวณมณฑลกวางตุ้ง มณฑลกวางสี ฮองกง และมาเก๊า นอกจากนี้ภาษาเยว่ยังเป็นภาษาที่ชาวจีนโพ้นทะเลใช้มากที่สุด อาทิเช่น เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ อเมริกาเหนือ สหราชอาณาจักร และออสเตรเลีย มีผู้พูดภาษานี้รวมประมาณ 130 ล้านคน ซึ่งมากเป็นอันดับที่ 16 ของโลก นอกจากนี้ The Chinese academy of social sciences (2008) ได้แบ่งภาษาเยว่ถิ่นย่อยเป็น 9 ถิ่น ได้แก่ 1. ภาษาเยว่ถิ่นกวางฝู่ (Guangfu Yue) 2. ภาษาเยว่ถิ่นซืออี้ (Siyi Yue) 3. ภาษาเยว่ถิ่นหลอกว่าง (Luoguang Yue) 4. ภาษาเยว่ถิ่นก่วนป่าว (Guanbao Yue) 5. ภาษาเยว่ถิ่นกาว หยาง (Gaoyang Yue) 6. ภาษาเยว่ถิ่นโกวโล่ว (Goulou Yue) 7. ภาษาเยว่ถิ่นยงซุน (Yongxun Yue) 8. ภาษาเยว่ถิ่นชินเหลียน (Qinlian Yue) และ 9. ภาษาเยว่ถิ่นหวูฮว่า (Wu Yue)

นักวิชาการชาวจีน หลี่ ซินซุย (1996) กล่าวว่า ภาษาเยว่ถิ่นกาวหยางจัดเป็นสาขาหนึ่งของภาษาเยว่ ซึ่งปัจจุบันมีผู้พูดภาษานี้ประมาณ 8 ล้านคน กระจายตัวอยู่ในภาคตะวันตกเฉียงเหนือของมณฑลกวางตุ้งและภาคตะวันออกเฉียงใต้ของมณฑลกวางสี ภาษาเยว่ถิ่นกาวหยางเป็นภาษาจีนถิ่นที่มีประวัติศาสตร์ยาวนานที่สุดในมณฑลกวางสี เกิดขึ้นในช่วงสมัยหยานเยว่ (ก่อนปีค.ศ.203-ค.ศ.111) และสิ้นสุดในสมัยราชวงศ์ถัง (ค.ศ.618-907) นอกจากนี้ ภาษาเยว่

ถิ่นกาวหยางยังมีความแตกต่างจากภาษาเยว่ถิ่นสาขาอื่นๆ โดยเฉพาะในด้านระบบเสียงที่มีความสลับซับซ้อน กล่าวคือ เป็นภาษาถิ่นที่มีวรรณยุกต์ถึง 10 เสียง ซึ่งนับว่าเป็นภาษาที่มีเสียงวรรณยุกต์มากที่สุดในมณฑลกวางสี (หลี่ เหลียนจิน 2005)

ภาษาเยว่ถิ่นกาวหยางเป็นสาขาหนึ่งของภาษาเยว่ มีผู้พูดในบริเวณภาคตะวันตกเฉียงใต้ของเมืองกวางตุ้ง เมืองเจียงหมิ่น เมืองทายซาน เมืองยูนฟู เมืองล่อตัง อำเภอซินลิ่ง เมืองม้าวมิง เมืองซินหยี เมืองกาโจว เมืองหยางเจียง อำเภอเตียนบาย เนื่องจากภาษาเยว่มีลักษณะทางภาษาหลายประการที่คล้ายคลึงกับภาษากัม-ไท ทั้งด้านระบบเสียง ระบบคำ และไวยากรณ์ เช่น มีสระเสียงยาว-สั้นเหมือนกัน มีพยัญชนะท้ายที่เป็นเสียงกักเหมือนกัน มีวรรณยุกต์จำนวนมากเหมือนกัน ลักษณะคำส่วนใหญ่เป็นคำพยางค์เดี่ยวเหมือนกัน และคำกริยาวิเศษณ์ส่วนใหญ่จะวางอยู่หลังคำกริยาเหมือนกัน ซึ่งลักษณะของภาษาดังกล่าวจะมีความแตกต่างจากภาษาอื่น เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีเหตุผลทางด้านภูมิศาสตร์ กล่าวคือ ภาษาเยว่กับภาษากัม-ไท เป็นภาษาที่เคยใช้พูดอยู่ในบริเวณเดียวกันและเป็นภาษาที่มีความสัมพันธ์กันมานาน อีกทั้งภาษาเยว่ถิ่นกาวหยางจัดเป็นสาขาหนึ่งของภาษาเยว่ และถือเป็นภาษาที่เก่าแก่ภาษาหนึ่งในกลุ่มภาษานี้โดยพิจารณาจากการมีคำศัพท์ที่คล้ายคลึงกันกับภาษาเยว่โบราณจำนวนมาก

ตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ 19 เป็นต้นมา ได้มีนักภาษาศาสตร์สนใจศึกษาความสัมพันธ์ทางภาษาระหว่างภาษาอื่น ภาษาเยว่ และภาษาไทย ซึ่งจัดเป็นภาษาหนึ่งของกลุ่มภาษากัม-ไท เช่น งานวิจัยของ ประพิน มโนมัยพิบูลย์ (Prapin Manomaiyibool 1975) ได้รวบรวมคำศัพท์ภาษาจีนกลางยุคประวัติศาสตร์ที่สันนิษฐานว่าเป็นคำศัพท์ร่วมเชื้อสายไทยจีนถึง 800 คำ จึงทำให้เชื่อว่าภาษาอื่น ภาษาเยว่ และภาษาไทยมีความสัมพันธ์กันในอดีต งานวิจัยของ มัฒนา โตเดชะวัฒนา (2545) ได้ศึกษาเกี่ยวกับคำศัพท์ปฏิภาคระหว่างภาษาไทยกับภาษาเยว่ถิ่นกวางโจว พบคำศัพท์ที่มีความคล้ายคลึงกันทั้งหมดจำนวน 1,571 คำ ซึ่งจากการศึกษาพบว่าทั้งสองภาษามีความสัมพันธ์กันอย่างเป็นระบบและอาจมีความสัมพันธ์ทางเชื้อสายแต่ภาษาเยว่มีภาษาถิ่นย่อยหลายสาขาดังที่ได้กล่าวแล้วในตอนต้น

หลี่ฟางกั๋ว (LiFanggui 1976) เคยให้ความเห็นเกี่ยวกับคำศัพท์ร่วมเชื้อสายระหว่างภาษาอื่นกับภาษากัม-ไทว่า ภาษาอื่นมีความสัมพันธ์กับภาษากัม-ไท และเพื่อสนับสนุนข้อคิดเห็นดังกล่าว หลี่ฟางกั๋ว ได้รวบรวมคำศัพท์ร่วมเชื้อสายระหว่างภาษาเยว่กับภาษาอื่นในสาขาภาษากัม-ไท 128 คำ ข้อมูลเหล่านี้เป็นเอกสารที่สำคัญมากในทางด้านการศึกษาค้นคว้าคำศัพท์ร่วมเชื้อสาย ระหว่างถิ่นกับภาษากัม-ไท นอกจากนี้ ลิง กงหวาน (1989) ได้ศึกษาค้นคว้าความสัมพันธ์ระหว่างภาษาอื่นกับภาษาตระกูลไท โดยนำภาษาไทยเป็นตัวแทนของ ภาษาตระกูลไท และนำภาษาจีนกวางตุ้งเป็นตัวแทนของภาษาอื่นมาเปรียบเทียบกัน ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า ภาษาอื่นและภาษาตระกูลไทมีความคล้ายคลึงกันตามที่กล่าวข้างต้น

จากความน่าสนใจเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างภาษาเยว่กับภาษากัม-ไทดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเปรียบเทียบภาษาเยว่ถิ่นกาวหยางกับภาษากัม-ไท โดยศึกษาจากคำศัพท์พื้นฐานที่คล้ายกัน ซึ่งหมายถึงคำศัพท์ภาษาเยว่ถิ่นกาวหยางที่มีเสียงและความหมายเหมือนหรือ

ใกล้เคียงกับภาษากัม-ไท เพื่ออธิบายความสัมพันธ์ทางด้านคำศัพท์ของสองภาษานี้อย่างเป็นระบบ โดยเปรียบเทียบจากคำศัพท์พื้นฐาน และเพื่อให้ได้ผลการศึกษาที่ชัดเจนยิ่งขึ้น ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำภาษาเยว่ถิ่นกวางหยางเป็นตัวแทนของภาษาเยว่ และได้นำภาษากัม ภาษาย้วง ภาษาบูยี้ ภาษาไทย รวมทั้งหมด 4 ภาษา เป็นตัวแทนของภาษากัม-ไท โดยรวบรวมคำศัพท์พื้นฐานในหมวดต่างๆที่มีความคล้ายคลึงกันของภาษาเยว่ถิ่นกวางหยางกับภาษากัม-ไท นำมาวิเคราะห์ และเปรียบเทียบโดยใช้เกณฑ์ทางภาษาศาสตร์ เพื่อแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ทางภาษาระหว่างภาษาเยว่กับภาษากัม-ไทได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาษากัม-ไทกับภาษาเยว่ถิ่นกวางหยาง โดย

1. วิเคราะห์เสียงปฏิภาคของคำศัพท์ภาษากัม ภาษาย้วง ภาษาบูยี้ ภาษาจ้วง และภาษาเยว่ถิ่นกวางหยาง
2. จัดรูปแบบชุดของเสียงปฏิภาคเพื่อสันนิษฐานคำร่วมเชื้อสาย

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าความสัมพันธ์ระหว่างภาษากัม-ไทกับภาษาเยว่ถิ่นกวางหยางกับภาษากัม-ไทในครั้งนี้ เพื่อให้การทํางานวิจัยดำเนินไปอย่างมีระบบและได้ผลการศึกษาที่น่าเชื่อถือ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยกำหนดพื้นที่ในการเก็บข้อมูลภาษาภาษาเยว่ถิ่นกวางหยางที่หมู่บ้านไหหลิน เมืองหยางเจียง หมู่บ้านไหหลินตั้งอยู่บนเกาะไหหลิน ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของเมืองหยางเจียง จังหวัดกวางตุ้งประเทศจีน หมู่บ้านไหหลินห่างจากเมืองหยางเจียงประมาณ 20 กิโลเมตร ประชากรในหมู่บ้านไหหลินพูดภาษาเยว่ถิ่นกวางหยาง เมือง หยางเจียง ซึ่งมีออกเสียงใกล้เคียงกับชาวเมืองหยางเจียง

ผู้วิจัยเลือกผู้ภาษาเยว่ถิ่นกวางหยางจำนวน 2 คน มีภูมิลำเนาที่เมืองหยางเจียง อายุ 60 ปีขึ้นไป การศึกษาระดับมัธยมศึกษาและมีอวัยวะในการออกเสียงครบถ้วน

ผู้วิจัยคัดเลือกรายการคำศัพท์ซึ่งเป็นคำศัพท์พื้นฐาน จากเอกสารและงานวิจัยจำนวน 3 เล่ม ได้แก่ ภาษาและวัฒนธรรมของกลุ่มชนกัม-ไท (จ้วง-ตัง) รายการคำศัพท์ ของสถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล ประเทศไทย และสถาบันกัม-ไท มหาวิทยาลัยสำหรับกลุ่มชนชาติพันธุ์ ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน 1996. A Handbook of Comparative Tai ของ Fang-Kuei Li(1977) และ การศึกษาคำศัพท์ปฏิภาคระหว่างภาษาจีนกวางตุ้งกับภาษาไทย ของ มัณณา โตเดชะวัฒนา(2002) ได้รายการคำศัพท์สำหรับนำไปสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาเยว่ถิ่นกวางหย่างผู้ทั้งสิ้น จำนวน 1,228 คำ

เครื่องมือการวิจัย

ผู้วิจัยใช้วิธีการสัมภาษณ์ทั้งหมด 3 วิธี ดังนี้

1. ผู้วิจัยแสดงรูปภาพ หรืออุปกรณ์ประกอบเพื่อให้ผู้บอกภาษาออกเสียงคำศัพท์นั้น
2. ผู้วิจัยพรรณนา ความหมายของคำศัพท์ให้ผู้บอกภาษาออกเสียง คำศัพท์นั้น
3. ผู้วิจัยเสนอปัญหาขึ้น มาถามให้ผู้บอกภาษาออกเสียงคำศัพท์ที่เป็นคำตอบ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยนำรายการคำศัพท์และอุปกรณ์ประกอบการสัมภาษณ์ไปสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาเยว่ถิ่นกวางหยางเมืองหยางเจียง โดยให้ผู้บอกภาษาออกเสียงคำละ 2-3 ครั้ง เพื่อความชัดเจนและได้ข้อมูลที่ถูกต้อง บันทึกข้อมูลด้วยสัทอักษร (IPA) พร้อมทั้งจดคำอธิบายเพิ่มเติมจากผู้บอกภาษา และบันทึกเสียงด้วยเครื่องบันทึกเสียง เพื่อใช้เป็นหลักฐานในการตรวจสอบข้อมูลภายหลัง

การวิเคราะห์คำร่วมเชื้อสาย

การศึกษาค้นคว้าความสัมพันธ์ทั้งด้านหน่วยเสียงระหว่างภาษาเยว่ถิ่นกวางหยางกับภาษากัม-ไท ผู้วิจัยใช้วิธีวิเคราะห์เสียงปฏิภาค (Sound Correspondences) เพื่อจัดรูปแบบของเสียงปฏิภาคและนำคำที่มีเสียงปฏิภาคอย่างเป็นระบบทั้งห้าภาษามาหาคำร่วมเชื้อสายแท้ ระหว่างภาษาเยว่ถิ่นกวางหยางกับภาษากัม-ไทจากเสียงปฏิภาคที่เป็นระบบ โดยมีขั้นตอนดังนี้

- 1) ผู้วิจัยเลือกคำศัพท์พื้นฐานที่คล้ายกัน (เป็นคำที่มีความหมายคล้ายกัน และออกเสียงคล้ายกัน) ระหว่างภาษาเยว่ถิ่นกวางหยางซึ่งใช้เป็นตัวแทนของภาษาเยว่ และนำภาษากัม ภาษาย้วง และภาษาไทย ซึ่งใช้เป็นตัวแทนของภาษากัม-ไท
- 2) วิเคราะห์คำศัพท์พื้นฐานที่คล้ายกันเหล่านี้เป็นคำศัพท์ที่มีเสียงปฏิภาคหรือไม่
- 3) ศึกษาเปรียบเทียบว่าคำที่มีเสียงปฏิภาคเป็นระบบได้อย่างไร
- 4) นำคำร่วมเชื้อสาย (คำที่มีเสียงปฏิภาคที่เป็นระบบ) ระหว่างภาษาเยว่ถิ่นกวางหยางกับภาษากัม-ไทมาจำแนกประเภทคำ
- 5) ผู้วิจัยสรุปผลการศึกษาคำที่จำแนกออกมานี้จะแสดงความสัมพันธ์ทางด้านวัฒนธรรมระหว่างภาษาเยว่กับภาษากัม-ไทสอง ภาษานี้ได้อย่างไร

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาษาเยว่ถิ่นกวางหยางกับภาษากัม-ไท ด้วยวิธีวิเคราะห์เสียงปฏิภาคของคำศัพท์ภาษากัม ภาษาย้วง ภาษาบูยี้ ภาษาจ้วง และ ภาษาเยว่ถิ่น กวางหยาง เพื่อจัดรูปแบบของเสียงปฏิภาคและสันนิษฐานคำร่วมเชื้อสาย โดยมีสมมติฐานว่าคำศัพท์ของทั้ง 5 ภาษา มีเสียงปฏิภาคทั้งที่เป็นระบบและไม่เป็นระบบ เสียงปฏิภาคที่เป็นระบบอาจเป็นคำร่วมเชื้อสายที่แสดงความสัมพันธ์ของภาษาดังกล่าว ความสัมพันธ์ระหว่างภาษาเยว่ถิ่นกวาง หยางและภาษากัม-ไท สามารถสรุปได้ดังนี้

1. การวิจัยครั้งนี้ได้พบคำที่มีเสียงปฏิภาคจากคำศัพท์ที่มีเสียงและความหมายคล้ายกัน ทั้ง 5 ภาษา จำนวน 452 คำ จากการวิเคราะห์เสียงปฏิภาคของพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ปรากฏคำศัพท์ที่มีเสียงปฏิภาคอย่างเป็นระบบ จำนวน 401 คำ ซึ่งสันนิษฐานได้ว่าจะเป็น คำร่วมเชื้อสาย ลักษณะของเสียงปฏิภาคอย่างเป็นระบบของทั้ง 5 ภาษา ได้ 7 ลักษณะ ได้แก่

1.1 ระบบเสียงของภาษากัม-ไทกับภาษาเยว่ถิ่นกาวหยางหน่วยมีเสียงเดียวกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหน่วยเสียงพยัญชนะ ทั้ง 5 ภาษา เช่น t-t-t-t-t k-k-k-k-k p-p-p-p-p (ป่าว pa:u pa:u pa:u pa:u pau)

1.2 ระบบเสียงของภาษากัม-ไทกับภาษาเยว่ถิ่นกาวหยางหน่วยเสียงต่างกันด้าน ความก้องของหน่วยเสียง คือภาษากัม-ไทกับภาษาเยว่มีฐานกรณ์กับลักษณะของการออกเสียง ประเภทเดียวกัน แต่หน่วยเสียงภาษาเยว่ถิ่นกาวหยางจะมีลักษณะไม่ก้อง หน่วยเสียง ภาษากัม-ไทจะเป็นเสียงก้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหน่วยเสียงพยัญชนะ ทั้ง 5 ภาษา เช่น b-b-b-b-p d-d-d-d-t (ดำ da: da: da: da: ta)

1.3 ระบบเสียงของภาษากัม-ไทกับภาษาเยว่ถิ่นกาวหยางมีหน่วยเสียงต่างกันด้านการ ฟันลม คือ ภาษากัม-ไทกับภาษาเยว่มีฐานกรณ์กับลักษณะการออกเสียงเหมือนกัน แต่ต่างกัน ตรงการฟันลม เช่น p-p-p-p-ph k-k-k-k-kh t-t-t-t-th (ตั้ง taj taj taj taj than)

1.4 ระบบเสียงของภาษากัม-ไทกับภาษาเยว่ถิ่นกาวหยางมีหน่วยเสียงต่างกัน ด้านความสั้นยาวในการออกเสียง คือภาษากัม-ไทกับภาษาเยว่มีหน่วยเสียงที่ปฏิภาคอย่างเป็น ระบบแต่ต่างกันด้านความสั้นยาวในการออกเสียง โดยเฉพาะอย่างยิ่งใน หน่วยเสียงสระ ทั้ง 5 ภาษาเช่น i:i-i:i-i-i a:-a:-a:-a (ถ่าน tha:n tha:n tha:n tha:n than)

1.5 ระบบเสียงของภาษากัม-ไทกับภาษาเยว่ถิ่นกาวหยางมีหน่วยเสียงต่างกัน ด้านลักษณะการออกเสียงของเสียงข้างหน้าหรือเสียงข้างหลัง เช่น o-o-o-o-a (กบ kop kop kop kop kap)

1.6 ระบบเสียงของภาษากัม-ไทกับภาษาเยว่ถิ่นกาวหยางมีหน่วยเสียงต่างกัน ด้านลักษณะการออกเสียงของเสียงสูงหรือต่ำ เช่น i-i-i-i-a (อิม ?im ?im ?im ?im ?am)

1.7 ระบบเสียงของภาษากัม-ไทกับภาษาเยว่ถิ่นกาวหยางมีหน่วยเสียงต่างกัน ด้านการหักหน่วยเสียงสระประสมให้เป็นหน่วยเสียงสระเดี่ยว เช่น o:i-o:i-o:i-o:i-o (หอย ho:i ho:i ho:i ho:i hok)

2. จากข้อมูลข้างต้นสามารถจัดคำศัพท์ที่มีเสียงปฏิภาคอย่างเป็นระบบได้เป็น 2 แบบ คือ คำร่วมเชื้อสายแท้กับคำร่วมเชื้อสายที่น่าสงสัย คำศัพท์ที่มีเสียงปฏิภาคอย่างเป็นระบบที่เป็น ระบบทั้งหมดด้านเสียงสระ เสียงพยัญชนะ เสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทย ภาษากัม-ไท ภาษายูยี่ ภาษากัม และภาษาเยว่ถิ่นกาวหยาง 5 ภาษา ที่ปรากฏในการวิจัยครั้งนี้มีคำร่วมเชื้อสายแท้ จำนวน 200 คำ ส่วนคำศัพท์ที่มีเสียงปฏิภาคอย่างเป็นระบบที่ไม่ใช่ สระ พยัญชนะ และ วรรณยุกต์ทั้งหมดเป็นระบบ เช่น เสียงสระกับเสียงพยัญชนะอย่างเป็นระบบ แต่เสียงวรรณยุกต์ ไม่เป็นระบบ จัดเป็นคำร่วมเชื้อสายที่น่าสงสัย จำนวน 201 คำ

ตารางคำร่วมเชื้อสายแท้

ลำดับ	ความหมาย			วรรณยุกต์ Tone	ภาษากัม-ไท				ภาษา เยว่ถิ่น	ภาษา หยางเจียง Yangjiang	
	อังกฤษ	จีน	ไทย		ภาษาไทย	ภาษาจ้วง	ภาษาบูยี่	ภาษากัม			
1	eight	八 ba1	แปด	DL1	pe:t	pe:t	pe:t	pet	pat D1	✓	
2	fat	肥的、胖的 fei2、pang4	พี	A2	phi:	pi:	pi:	pui	pi A2	✓	
3	horse	马 ma3	ม้า	C2	ma:	ma:?	ma:	ma C2	ma B2	✓	

3. หลังจากการเปรียบเทียบทั้ง 5 ภาษา สามารถพิสูจน์ได้ว่าเสียงปฏิภาคระหว่างภาษากัม-ไทและภาษาเยว่ถิ่นกาวหยางอย่างเป็นระบบนั้น ปรากฏในเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ดังต่อไปนี้

ตารางเสียงปฏิภาคในพยัญชนะอย่างเป็นระบบ

เสียงดั้งเดิม	ไทย	จ้วง	บูยี่	กัม	กาวหยาง
*p	p	p	p	p	p ph
*ph	ph	ph	p	p	ph
*b	ph	p	p	p	p
*?b	b	b	m	m	p

ตารางเสียงปฏิภาคในสระอย่างเป็นระบบ

เสียงดั้งเดิม	ไทย	จ้วง	บูยี่	กัม	กาวหยาง
*i	i:,i	i:,i	i:,im	i:,i	i
*u	u	u	u	-	u
*e	e	l	ε	ə	e
*ə	a	a	a	a	a

ตารางเสียงปฏิภาควรรณยุกต์อย่างเป็นระบบ

เสียงดั้งเดิม	ไทย	จ้วง	ปู้ยี้	กัม	กาวหยาง
* A1	A1	A1	A1	A1	A1 A2
* A2	A2	A2	A2	A2	A2
* B1	B1	B1	B1	B1	B1
* C1	C1	C1	C1	C1	C1

4. นอกจากนั้นคำร่วมเชื้อสายแต่ระหว่างภาษากัม-ไทและภาษาเยว่ถิ่นกาวหยางยังสามารถจำแนกประเภทของคำตามหมวดคำ 8 กลุ่มของ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2540) ชนิดของคำในภาษาไทย ได้แบ่งเป็น 7 ประเภท ดังนี้

1. คำนาม 82 คำ คิดเป็นร้อยละ 43.9
2. คำกริยา 60 คำ คิดเป็นร้อยละ 33.5
3. คำคุณศัพท์ 29 คำ คิดเป็นร้อยละ 16.7
4. คำวิเศษณ์ 13 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.04
5. คำบอกจำนวน 6 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.02
6. คำลักษณนาม 2 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.01
7. คำสรรพนาม 8 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.02

จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่าเป็นประเภทของคำร่วมเชื้อสายนั้นหมวดคำนามจะพบมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 43.9 รองลงมาคือหมวดคำกริยาคิดเป็นร้อยละ 33.5 และหมวดคำลักษณนามมีน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 0.01

5. จากข้อมูลทั้งหมดสามารถสรุปได้ว่า ภาษากัม-ไทและภาษาเยว่ถิ่นกาวหยางมีความสัมพันธ์กัน และสันนิษฐานได้ว่าภาษากัม-ไทและภาษาเยว่ถิ่นกาวหยางอาจมีความสัมพันธ์ทางเชื้อสาย หรืออาจมีความสัมพันธ์จากการยืมคำอันเนื่องมาจากการสัมผัสภาษา โดยภาษาเยว่อาจยืมภาษากัม-ไทภาษากัม-ไทอาจยืมภาษาเยว่ หรืออาจยืมจากภาษาที่อื่นๆ

อภิปรายผลการวิจัย

ในการอภิปรายผลการศึกษา ผู้วิจัยจะเปรียบเทียบกับวิทยานิพนธ์ของ มัชฌมา โดเดชะวัฒนา(2002) เรื่อง การศึกษาศัพท์ปฏิภาควรรณยุกต์ระหว่างภาษาจ้วงกวางต้งกับภาษาไทย โดยมัชฌมาได้ศึกษาเกี่ยวกับศัพท์ปฏิภาควรรณยุกต์ระหว่างภาษาไทยกับภาษาเยว่ถิ่นกวางโจวและฮ่องกง พบศัพท์ที่มีความคล้ายคลึงกันทั้งหมด 1,571 คำ ในประเด็นดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยศึกษาภาษาเยว่ถิ่นกวางโจวซึ่งจัดอยู่ในภาษาเยว่ ส่วนมัชฌมาศึกษาภาษาเยว่ถิ่นกวางฝู ซึ่งทั้งสองภาษาจัดอยู่ในกลุ่มภาษาเยว่เหมือนกัน แต่มีการออกเสียงแตกต่างกัน

2. ผู้วิจัยศึกษาเปรียบเทียบภาษาจำนวน 5 ภาษา และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาษากัม-ไทและภาษาเยว่ถิ่นกาวหยางเป็นหลัก ส่วนมัชฌมาศึกษาเปรียบเทียบเพียงสองภาษาเท่านั้น

3. ผู้วิจัยศึกษาคำที่มีแหล่งกำเนิดเดียวกันของกลุ่มภาษากัม-ไทและภาษาหยางเจียง ส่วนมัชฌมาเลือกศึกษาคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันระหว่างภาษาไทยและภาษาจ้วง

4. ผู้วิจัยใช้ข้อมูลคำศัพท์จากหนังสือ A handbook of comparative Tai (คู่มือภาษาไทยเปรียบเทียบ) ของ Fang-Kuei Li เมื่อเปรียบเทียบกับวิทยานิพนธ์ของมัชฌมา พบว่าจะมีคำศัพท์จำนวนน้อยกว่า แต่ผลการศึกษาที่ได้มีความแม่นยำกว่า และคำศัพท์บางคำปัจจุบันเป็นคำที่เลิกใช้แล้ว

5. ผลการวิจัยของมัชฌมาได้ผลการศึกษาแค่จำนวนคำเสียงปฏิภาควรรณยุกต์ และเปรียบเทียบแต่ผู้วิจัยได้ผลการศึกษาทั้งคำปฏิภาควรรณยุกต์ และคำที่สันนิษฐานว่าน่าจะเป็นคำร่วมเชื้อสาย เนื่องจากผู้วิจัยเปรียบเทียบ 5 ภาษา ซึ่งเป็นข้อมูลที่ช่วยให้การวิเคราะห์คำศัพท์ได้ละเอียดกว่า

6. การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยสามารถจำแนกประเภทของคำศัพท์ปฏิภาควรรณยุกต์ได้เป็น 7 ประเภท คำกริยามีศัพท์ปฏิภาควรรณยุกต์ 43.9% และคำนามมีศัพท์ปฏิภาควรรณยุกต์ 33.5% แล้วมัชฌมา โดเดชะวัฒนา(2002) การศึกษาศัพท์ปฏิภาควรรณยุกต์ระหว่างภาษาจ้วงกวางต้งกับภาษาไทย สามารถจำแนกประเภทของคำศัพท์ปฏิภาควรรณยุกต์ได้เป็น 8 ประเภท และคำกริยา มีศัพท์ปฏิภาควรรณยุกต์ทั้งสิ้นร้อยละ 43.3 คำนามมีศัพท์ปฏิภาควรรณยุกต์ ทั้งสิ้นร้อยละ 36.6 ผลการศึกษาของมัชฌมากับสรุปผลการวิจัยครั้งนี้คล้ายกัน แสดงว่าคำที่มีเสียงปฏิภาควรรณยุกต์ในภาษากัม-ไทกับภาษาเยว่เป็นคำกริยากับคำนามอย่างมากที่สุด

ข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาษาเยว่ถิ่นกาวหยางกับภาษากัม-ไทด้านคำศัพท์พื้นฐาน ไม่ได้ศึกษาระบบการสร้างคำ ไวยากรณ์ การประสมคำ ฯลฯ ผู้สนใจควรทำการศึกษาต่อไป

1. ศึกษาเปรียบเทียบระบบไวยากรณ์ของทั้งห้าภาษาอย่างละเอียด เช่น ศึกษาในด้านโครงสร้างประโยคปฏิเสธหรือประโยคคำถามของทั้งห้าภาษา เป็นต้น
2. ศึกษาเปรียบเทียบภาษาเพิงหรือภาษาเยว่ถิ่นอื่นๆ เพื่อนำมาเปรียบเทียบกับผลการศึกษาในการวิจัยครั้งนี้

เอกสารอ้างอิง

- มัทธนา โตเดชะวัฒนา. (2545). การศึกษาศัพท์บัญญัติระหว่างภาษาจีนกวางตุ้งกับภาษาไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2540). ภาษาในสังคมไทย: ความหลากหลาย การเปลี่ยนแปลง และการพัฒนา พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- LiFanggui. (1976). "Sino-Tai" in *Computational Analyses of Asian & African Languages*. No.3, Mantaro J. Hashimoto (editor), March: pp.39-48.
- The Chinese academy of sciences. (2008). *Chinese Dialect Words Survey Item Form*. Beijing: The Commercial Press.
- 袁家骅. (1960). 汉语方言概要. 北京: 语文出版社
(เหียน เจียหัว. 1960. ภาษาถิ่นจีนโดยสังเขป. ปักกิ่ง: สำนักพิมพ์ภาษาและหนังสือ)
- 饶兼才. (1997) 广州话方言词典. 北京: 商务印书馆
(หยาว เจียนฉาย. 1997. พจนานุกรมภาษาถิ่นกวางโจว. ปักกิ่ง: สำนักพิมพ์ธุรกิจ)
- 李新魁. (1996) 广东的方言. 广东: 广东人民出版社
(หลี่ ซินชุย. 1996. ภาษาถิ่นมณฑลกวางตุ้ง. กวางตุ้ง: สำนักพิมพ์ประชาชนกวางตุ้ง)
- 邢公畹. (1989) 论汉语台语“关系字”的研究. 北京: 民族语文
(สิง กงหวาน. 1989. การวิจัยคำสัมพันธ์ระหว่างภาษาอื่นกับภาษาไทย. ปักกิ่ง: ภาษาและหนังสือประชาชน ฉบับที่ 1)

■ วารสารสังคมศาสตร์วิชาการ
ปีที่ 7 ฉบับที่ 2 กุมภาพันธ์-พฤษภาคม 2557